

Sygn. akt V CSK 222/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej "P." w W.
przeciwko M. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącej na rzecz powoda 2700 (dwa tysiące
siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej M.D. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 października 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które wymaga oceny, czy sąd powszechny w sprawie o odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku wstrzymania dostaw ciepła jest władny samodzielnie dokonać oceny zasadności wstrzymania dostaw energii, czy jest to zagadnienie wstępne znajdujące się poza kognicją sądu powszechnego orzekającego w sprawie o odszkodowanie, którego ocena przysługuje Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki na mocy art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 755 z późn. zm.). Argumentacja sformułowana przez skarżącą nie pozwala na przyjęcie, że możliwa jest odmienna

ocena tak sformułowanego problemu. Kwestie te były wyjaśniane w orzecznictwie (por. m. in. wyroki SN z dnia 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt III SK 26/12, OSNP 2014, nr 2, poz. 33, z dnia 13 grudnia 2010 r., sygn. akt III SK 9/10, OSNP 2012, nr 5 - 6, poz. 84, z dnia 4 marca 2004 r., sygn. akt III SK 8/04, OSNP 2005, nr 1, poz. 14).

Niezależnie od tego, zakres kompetencji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki uregulowany w art. 8 ust. 1 powołanej ustawy nie budzi takich wątpliwości, które mogłyby wpłynąć na wynik niniejszej sprawy. Istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia jest to, że organ ten postanowieniem z dnia 15 grudnia 2015 r. ustalił warunki podjęcia i kontynuowania dostaw ciepła i ciepłej wody użytkowej przez skarżącą, będącą dostawcą energii cieplnej. Następnie w dniu 21 grudnia 2015 r. powódka odłączyła instalację zasilającą z kotłowni pozwanej na wysokości garażu i mając na uwadze konieczność zapewnienia mieszkańcom w okresie zimowym i przed świętami ciepła i ciepłej wody dokonała montażu i dzierżawy tymczasowej kotłowni kontenerowej, za pośrednictwem której rozpoczęło dostawy ciepła i ciepłej wody użytkowej. Pozwana natomiast nie wykazała w niniejszej sprawie, aby podjęła konkretne czynności mające na celu wznowienie dostaw ciepła, a nawet, aby miała zamiar podjąć faktyczne czynności, które zmierzałyby do realizacji postanowienia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Mając na uwadze te okoliczności, wyjaśnianie przedstawionego problemu nie miałoby wpływu na rozstrzygnięcie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca, odwołując się do zarzutów powołanych w podstawach skargi kasacyjnej, nie stwierdziła jednoznacznie, czy czyniąc to powołuje się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Mając jednak na uwadze

odwołanie się do naruszeń prawa wskazanych w podstawach skargi, należy przyjąć, że również na tej przesłance został oparty wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uzasadnieniu tego wniosku brak jest jednak argumentacji, która przemawiałaby za rażącym naruszeniem prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji (w szczególności uwzględniając wyżej przytoczone okoliczności).

Należy mieć również na uwadze, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącą wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, www.sn.pl, zob. także m. in.: postanowienie SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., postanowienie SN z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 207/07, nie publ., postanowienie SN z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, www.sn.pl).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

